

2. scéna

Na scénu vpadají princové, zavazují si, strkají se, cpou se a tlačí se, zakopávají jeden přes druhého. K. a Kr. ustupují bokem, Princezna stojí uprostřed a nevěří svým očím.

P1: *Jak vpadá na scénu, naléhavě Králi!*

P2: *Taktěž. Královno!*

P3: *Taktěž. Královský páre! Hmm.*

P1-3: *Princezno! P1 a 2 se před Princeznou galantně ukloní, P3 až chvíli po nich, když si uvědomí, že se to od něj čeká. Pak se začnou pošťuchovat, nakonec se P1 protlačí mezi rameny P2 a P3*

P1: *Velmi honosně oblečen a s mnoha ozdobami, mluví s blahosklonnou povýšeností, plnou sebeobdivu. Popisuje umělecké dílo, protahuje, zveličuje, užívá si každé své slovo. Svá gesta pokud možno spojí v jedno, tedy je pořád v elegantním pohybu „Nejdražší princezno, jsem princ Zlatoň z Plutónie a jako pravý princ jsem velmi, velmi a velmi bohat.“ do ladného gesta zahrnuje své boty: „Mám boty od Manola Blahnika,“ ladným gestem předvádí gumu od trenýrek „krajkové prádlo od Calvina Kleina,“ obejme sám sebe, udělá otočku, procítí se zavřenýma očima „nachový plášť prošívaný zlatem od Louise Vuittona,“ zakončí s rukou na svém krku: „náhrdelník od Swarovského a parfém od Davida Beckhama.“ jeden z Princů, patrně P3, se k němu nahne a přičichne. P1 se na něj podívá, P3, pokrčí ramenama a vrátí se zpátky. P1 pokračuje sebevědomě: „Když si vybereš za ženicha mne, jako svatební dar Ti dám ostrov zvaný Nová Atlantida.*

P2: *Naopak v prostých šatech, které odhalují krásné tělo (krátké tričko a obepnuté kraťasy). Využije odmlku, stoupne si k P1 a dovádě se mu vysmívá K čemu je bohatství, spanilá princezno, když člověk nemá krásné tělo, ale křivé nohy jako Prachoň.“ poněkud gay se zachichotá, načež P1 v hanbě ustupuje. P2 vrhne všechn svůj šarm na princeznu, která je tím silně zneklidněna a tváří se nervózně. Princ jí během repliky položí ruce na ramena a slizce ji masíruje. „Jedině krása nás totiž přitahuje, nutí nás, abychom se s ní spojili a plodili v ní další krásná těla.“ vrátí se opět víc vlevo „Když si vezmeš mě, sličná princezno, prince Krasoně ze Schönlandu,“ zakončuje dychtivě, ve výhrůžně zženštilé póze: „zplodím s Tebou nejkrásnější princátka pod Sluncem.*

P3: *V kulturistickém dresu. Má toho dost, mluví zhurta a oproti svým dvěma předchůdcům se s ničím nepáře. Statečná princezno, pravý princ musí bránit svou vlast a dobít cizí území.“ Chytne P2 a neurvale jej zahodí zpátky na místo. Jak pokračuje v promluvě, zdůrazňuje svá slova siláckými gesty „Proto potřebuje sílu, krasotinko. Proto jen já, princ Stalon z Héraklovic, statná dívka, Ti budu nejlepším manželem a království Vašemu nejmocnějším vládcem. Hmm. Toto utvrzení svých slov dodává po každé replice. Zakončí s rukama složenýma na prsou a s pohledem, který by zastrašil i Chucka Norrise.*

P: *Chce si něco ověřit. Kdo z vás je tedy opravdový princ?*

P1+P2+P3: *Unisono. Já! Začnou se prát*

P: *Zamyšleně.* To jsem si myslela. Ovšem když si mám vybrat jen jednoho – jak jsi říkala, maminko, musím vědět, jak poznat pravého prince. A to poznání pak bude kritériem, abych se rozhodla pro jednoho z vás.

K: *Omluvně.* Dcero, urážíš naše hosty, když pochybuješ o jejich princovitosti.

Princové se přestanou prát, stoupnou si vedle sebe do řady, jak na ně Princezna teď naléhavě ukazuje, silně rozladěna.

P: Tak mi porad', otče, kterého z nich by sis vzal ty?

K: Já? *Zaraženě.* Král opouští královnu, postupuje blíže k princům, zálibně si je prohlíží. Zvláště Krasoň mu pohled vyzývavě oplácí. No já nevím, takto nečekané... S kterým bych se oženil?

Ka: *Nevěřicně.* Králi?!

K: *Vzpamatuje se.* Co mě pleteš, princezno, vždyť já si přece žádného prince vzít nemůžu

P: Tak to vidíš – ty mi neporadíš. Já chci jedině opravdového prince, a proto potřebuji nejprve poradit, jak jej poznám. Maminko?

Ka: *rozpačitě přistoupí blíže* Víš, já poznala jen jednoho prince, Tvého tatínka. On pro byl jediný opravdový princ. *Chytne si jej rázně za ruku a přitáhne, táhne jej zpátky na místo k Lokajovi .* Ale toho si vzít nemůžeš!

K: *Opatrně a omluvně se vymaní z majetnického sevření Královny, přichází s geniální myšlenkou. Jeho myšlenka jej s postupem repliky čím dál tím víc pohlcuje, je pro ni nadšený. Přejde prvně k Princezně.* Počkat, možná bych věděl o někom, kdo by ti poradil. Za humny je drak. Tedy“ každé „tedy“ říká stejně, naléhavě, se zvednutím prstu, opravuje se a zároveň poučuje „– lítá trojhlavá saň. Tedy – v jeskyni. Ta už sežrala hodně princů. S tímto přejde k princům, kteří se leknou. Tedy – poznala. *Princové se otřepou a začnou usmívat.* Ta saň by ti mohla poradit, jak se opravdový princ pozná.“ *ovšem řekne stejně jako tedy, přejde k Princezně* „Ovšem pokud tě také nesežere.“ *Na konci proslovu je velmi spokojený sám se sebou. Usmívá se na všechny postavy, hledá ocenění..*

P: *Odhodlaně, téměř radostně.* O jeskyni jsem už něco četla, chci se přesvědčit, jaké to tam je doopravdy. *Slavnostně.* Otče, matko, odcházím do světa. Do jeskyně. Nevrátím se –

K: *chlácholivě* Neboj se dcero, určitě se vrátíš, že královno?

P: – nevrátím se, dokud nepoznám pravého prince. *Odejde.*

Ka: Na co čekáte? Běžte za ní, ať ji můžete zachránit, kdyby ji saň chtěla poznat. Tedy – sežrat.